

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΓΕΤΑ

***Εσωτερικού:**

*Ετησία δρ. 4.00
 *Εξαμήνιος " 2.50
 *Τριμήνιος " 1.50

***Εξωτερικού:**

*Ετησία δρ. 5.50
 *Εξαμήνιος " 3.00
 *Τριμήνιος " 2.00

**ΠΑΙΔΙΚΟΣ
 ΚΑΤΑΣΤΗΡ**

**ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ**

Τιμή φύλλον λ. 10 || Έν Άθήναις τῆ 15 Μαΐου 1912 || Έτος Α΄.—Άριθμὸς 16

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΤΟΥ ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑ, ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΙΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΜΕΝΤΙΟΥ

Δὲν ἤξεύρω πῶς συνέβη νὰ γίνουν σύντροφοι μιά φορὰ
 κί ἔνα καιρὸ ὁ Κυρ-Νικόλας, ὁ λύκος, ἡ Κυρά-Μαριώ ἢ

ἀλεπού καὶ
 ὁ Κυρ-
 Μέντιος ὁ
 γαϊδαρός.
 Ἔσου μὲ φώ-
 νησαν νὰ
 κάμουν ἕνα
 μακρὺν ὁ
 ταξειδὶ θα-
 λασσινὸ.
 Ὅταν ἐ-
 φθασαν εἰς
 τὴν παρα-
 λία, ἡ Κυ-
 ρά-Μαριώ

ἐκλεισε, μὲ τὴ γνωστὴ πονηρία της, τὸ μάτι ἔς τὸν Κυρ-
 Νικόλα καὶ εἶπε.

- Ἐὶ Κυρ-Νικόλα βλέπω νὰ ἐτοιμάζεσαι νὰ ἔμπης ἔς τὸ
 κατὶ χωρὶς νὰ συλλογιέσαι τίποτε.
- Τί τρέχει Κυρά-Μαριώ; ἠρώτησεν ὁ Κυρ-Νικόλας.
- Μαθές, ἔτσι θὰ ταξειδέψωμε χωρὶς νὰ ἔεμολογηθοῦμε;

Γιὰ ἀστεῖα τὸ περνᾶς τὸ θαλασσινὸ ταξειδὶ; Ἡ θάλασσα θέ-
 λει καθαρὰς καρδίαις, εἶπεν ἡ Κυρά-Μαριώ, ἀφοῦ ἐκλεισε
 καὶ δευτέρα φορὰ τὸ μάτι της τοῦ Κυρ-Νικόλα.

Ὁ Κυρ-Νικόλας ἐνόησε τί ἤθελε νὰ πῆ ἡ παμπόνηρη
 Κυρά-Μαριώ καὶ εἶπε.

— Καλὰ λές, Κυρά Μαριώ, πρέπει νὰ ἑαλαφρωθοῦμε

ἀπὸ τὰ κρίματά μας. Πρῶτος θὰ πῶ ἐγὼ τὰ δικά μου καὶ σεῖς νὰ
 με δικάσετε. Σύμφωνος, Κυρ-Μέντιε, ποῦ κοντεύει νὰ κοκκα-
 λώσῃ ὁ λαιμός σου ἀπὸ τὸ ὄρθθ κολλάρο ποῦ εἶναι μίᾳ πῆχyu;
 Ὁ Κυρ-Μέντιος ἐκίνησε λίγο τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτιά του
 καὶ εἶπε μὲ σοβαρότητα.

- Σύμφωνος!
- Ἐγὼ, σύντροφοι,— ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ Κυρ-Νικόλας—
 ἐδῶ ἔς τὸν τόπο μας καὶ ἔς τὰ γειτονικά μέρη δὲν ἔχω ἀφή-
 σει στάνη ἀρρήμαχτη. Πολλές φορές ἐγέμισα τὴν κοιλιά μου
 μὲ τὰ ὄρεκτικά λαγοδάκια καὶ πολλές φορές ἐδοκίμασα τὸ
 μουσαχάρισιο τρυφερὸ κρέας καὶ κάποτε τὸ ζυνοῦτσικο, μὲ
 συμπάθειο Κυρ-Μέντιε, μερικῶν συγγενῶν σου...
- Ἄ! ἄ! ἄ! ὀγκάνισεν ὁ Κυρ-Μέντιος.
- Πῶς; λέγει ἡ Κυρά-Μαριώ, τὰ θεωρεῖς αὐτὰ σοβαρὰ

σύντροφε; Πολὺ βιάζεσαι. Αὐτὰ εἶναι τιποτένια· κατὶ ἄλλο
 ἂν ἔκαμεν ὁ Κυρ-Νικόλας θὰ εἶναι πολὺ σοβαρὸ—θανάσιμὸ
 ἀμάρτημα μάλιστα ἂν θέλῃς. Μήπως, Κυρ-Νικόλα μου, μετὰ
 τὸ ἀθῶόν σου αὐτὸ φαγητὸν ἐξέπλυνες τὸ στόμα σου μὲ νερό;

- Μπαί τέτοιο πρᾶγμα Κυρά-Μαριώ, οὔτε τὸ ἀκέ-
 φθηκα ποτέ μου!
- Ἐὶ τότε, σὺ μωρὲ μάτια μου, καὶ Πατριάρχης ἔμω-
 ρεῖς νὰ γίνῃς ψέματα Κυρ-Μέντιε;
- Ἀφοῦ τὸ λές τοῦ λόγου σου, Κυρά-Μαριώ, ἔτσι θὰ
 εἶναι εἶπεν ὁ χοντροκέφαλος Κυρ-Μέντιος.
- Τοῦ λόγου σου, Κυρά-Μαριώ; ἠρώτησεν ὁ Κυρ-Νι-
 κόλας.
- Ἐγὼ! ἐγὼ, σύντροφοί μου, ἔχω συνηθίσει τὰ δοντά-
 κια μου μόνον σὲ τρυφερὰ κοποπούλακια: κάνω ἀσχημὰ πα-
 ναγιώτατε;

— Μπα! μπα! μπα! Θεός φυλάξοι! ήθελα μόνον να γνώριζα τα θυμάσαι τα συχωρεμένα;

— Τι λες Κυρ-Νικόλα; Κάθε φορά που φεύγω από το κοτέτσι γυρίζω πίσω σε κάθε βήμα και βλέπω με τόση μου λήθη που λέγω πότε να ξαναγυρίσω να συχωρέσω κι' άλλα δυο μπορέσω περισσότερο! Τα καυμένα μου! Κ' έκαμε η Κυρά-Μαριώ πως ήθελε να σκοπίσει τα δάκρυα που δεν είχε.

— Μη κάμνης έτσι, Κυρά-Μαριώ, αυτό είναι που δεν είναι τίποτε. Για σένα πρέπει να γίνει ιδιαίτερος παράδεισος.

— Η σειρά σου, Κυρ-Μέντιε, και με πᾶσαν ευλάβειαν, γιατί καθώς κατάλαδες έμεις δεν χωρατεύουμε; εἶπεν ο Κυρ-Νικόλας.

— "Εί μὰ ἐγὼ τί νάγω, λέγει ο Κυρ-Μέντιος, μήπως πρέπει να σᾶς πῶ τὰ ἀγκάθια που τρώγω ἢ τὰ παληοχόρταρα;

— Τίποτε ἄλλο δεν ἔφαγες ποτέ σου; ἠρώτησεν ἁμέσως ἡ Κυρά-Μαριώ.

— Τι ἄλλο; Κανένα ἐξώφυλλο ἀπὸ μαρούλι, ἂν μου πετούσε καμμιά φορά ὁ ἀφεντικός μου...

— Πῶς; πῶς; τὸν διακόπτει ἡ Κυρά-Μαριώ, γιὰ πὲ μες τὰ μαρούλια τᾶτρωγες με εὐδι ἢ χωρὶς εὐδι;

— Εὐδι; λέγει ὁ Κυρ-Μέντιος· ἀστειεύεται; Κυρά-Μαριώ; Αυτό μοῦλειψε νὰ τὰ τρώγω και με εὐδι, χὰ! χὰ! χὰ! γελᾷ ὀγκανίζων.

— Χωρὶς εὐδι! χωρὶς εὐδι! ἔσκουσε ἡ Κυρά-Μαριώ.

— Τι τρέχει, ὁσία μου; εἶπε με πλάστην ἐκπληξίν ο Κυρ-Νικόλας.

— Τι νὰ τρέχη, Κυρ-Νικόλα, εἶναι φρικτό, εἶναι κάτι ἀνήκουστο και τρομερό! ἄκουε χωρὶς εὐδι.

— Τι πρέπει να γίνει, ἅγια τῶν ἁγίων; ἠρώτησεν ὁ Κυρ-Νικόλας.

— Ὁ· ἀνοίξω τὸ ἔμμολογητᾶρι τῆς πανοσίας μακαρίτισσας κυρούλας μου. Ἄ! νὰ, διάβασε.

Ὁ Κυρ-Νικόλας ἔβαλε τὰ γυαλιά του και ἄρχισε νὰ διαβάξη ἀργά-ἀργά σὺν πανοσιολογιώτατος.

— «Ὅποιος φάει τὸ μαρούλι δίχως εὐδι εἶν' τὸ κριμᾶ του μεγάλο. Προσοχή μὴ πᾶς ταῖεῖδι μ' ἔποιον τρώει τὸ μαρούλι δίχως εὐδι. Τῆ ψυχὴ του γιὰ νὰ σώση ἄλλος τρόπος δεν... ὑπάρχει... πα... ρά...»

— Γιὰ Κυρά-Μαριώ... λέγει ὁ λύκος παραδίδων τὸ ἔμμολογητᾶρι ἔς τὴν ἀλεπού, γιὰ νὰ σηκωθῆ και προσέχη τὸ δυστυχῆ Κυρ-Μέντιο, γιὰ διάβασε παρακάτω, γιὰτι δεν τὰ βγάξω.

— Παρά, παρά, — ἔξακολουθεῖ ἡ παμπόνηρη — παρά, λ. λ. λ. ὄ... κ. ρς νὰ... νὰ... νὰ τὸν φάγη κι' ἄ... α... α... λου πού νὰ α α τὸν βοηθᾶη».

— Τάκουσος, καταραμένη συντροφε, τί μᾶς ἔκαμες; εἶπεν ἔξακουστος ὁ λύκος. Ἐχε χάρι που θὰ καταδεχτοῦμε νὰ σώσωμε τοῦλάχιστον τὴ ψυχὴ σου τὴν ἀκάθαρτη. Ἄν κάναμε πᾶς ταῖεῖδεύαμε με σένα συμφορὰ που θὰ μᾶς εὔρισκε!!

Τότε μόνον ὁ γοντροκέφαλος Κυρ-Μέντιος ἐκατάλαδε τὴν πονηριὰ τῆς Κυρά-Μαριώσ και ἔξυσε τὸ ἔροκεφάλό του ἔς τὴν πλῆρη τοῦ καραβιοῦ νὰ κατεβάσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ γιὰ νὰ σωθῆ.

— Ἐτοιμάσου, θεοκατάρτε, τί καμαρώνης σὺν γαμβρός; εἶπε, ἀφοῦ ἐπλησίασε με προσφύλαξι, ἡ Κυρά Μαριώ.

— Δίκαιο ἔχετε, εἶπεν ἀφοῦ ἔξυσθη και πάλιν ὁ Κυρ-Μέντιος, καλὰ που βρεθῆκατε ἐσεῖς, καλοὶ μου σύντροφοι, εἰ δὲ μὴ θὰ πήγαίνε ἡ ψυχούλα μου ἔς τὴν κόλασι. Ἄλλὰ θὰ εἶχα μεγαλύτερο κριμᾶ, ἂν σᾶς ἄφίνα νὰ με φάτε με τὰ καρφιά που ἔχω ἔς τὰ πσινά μου πόδια. Ὁ μακαρίτης ὁ προπάππος μου μᾶς ἀφήκε ἔς τὴ διαθήκη του μιά ἐντολή που μᾶς ἔλεγε: «ἂν ἀφήσης, παιδί μου, λύκο νὰ σὲ φάη με τὰ καρφιά που ἔχουν τὰ πέταλά σου ἡσυχία δεν εὔρισκεις ἔς τὸν ἄλλο κόσμο. Ἄν εἶσαι, ἔλεγε, κοντὰ σὲ θάλασσα παρακάλεσε τὸ λύκο νὰ σταθῆ κατὰ τὴ θάλασσα και σὺ σὺν ἄκακο ἀρνάκι γύρισε τὰ πόδια σου νὰ σοῦ βγάξη ἕνα-ἕνα καρφί και νὰ τὸ πετᾷ ἔς τὴ θάλασσα και ὕστερα περιμένε τὸ θανάτὸ σου γιὰ νὰ πᾶς ὀλόρθος ἔς τὸν παράδεισο τῶν γαιδάρων σπου γρασίδι και μαρούλια, με ἄφθονο εὐδι σὲ περιμένουν».

— Γιὰ δὲς τον πῶς τὰ λέγει, Κυρ-Νικόλα, σὺν ἄγγελος, εἶπεν ἡ Κυρά-Μαριώ. Κάμε του τὴ χάρι, καλέ μου.

— Ἄν τύχη και εἶναι και ἀλεπού μαζί με τὸ λύκο, ἔξακολουθῆσε ὁ Κυρ-Μέντιος, μεγάλη χάρι θὰ σοῦ κάμῃ, ἂν καταδεχθῆ νὰ σταθῆ μπροστά σου νὰ κάμῃ μερικὲς μετανοίες νὰ συχωρεθοῦν τὰ κριματά σου.

— Ὡ ἀγγελέ μου, ἕνα κομματάκι θὰ κρατήσω ἀπὸ τὴν καρδούλα σου γιὰ φυλαχτό, εἶπεν ἡ Κυρά-Μαριώ και ἄρχισε τὰ σταυροκοπήματα και ἔγλυψε τὰ χεῖλη τῆς που θᾶτρωγαν τὸν Κυρ-Μέντιο χωρὶς ἀντίστασι, ἐνῶ ὁ Κυρ-Νικόλας εἶχε τοποθετηθῆ καταλλήλως γιὰ νὰ τοῦ βγάξη τὰ καρφιά ἀπὸ τὰ πέταλα.

Μόλις ἔσκυψε ἐδέχθη μιά τέτοια κλωτσιὰ ἀπὸ τὸν Κυρ-Μέντιο, που τοῦ βγήκαν ὅλα τὰ δόντια και εὔρεθη μέσα ἔς τὴ θάλασσα.

Ὡς πού νὰ καταλάβῃ ἡ Κυρά-Μαριώ τί συνέβη, εὔρεθη ὁ λαϊμός τῆς ἔς τὸ στόμα τοῦ Κυρ-Μέντιου, και τὸ κορμί τῆς κάτω ἀπὸ τὰ μπροσινὰ του πόδια. Ἀφοῦ τὴν ἐπνίξε, με μιά κλωτσιὰ τὴν ἔστειλε νάδρη τὸν πανοσιολογιώτατον Κυρ-Νικόλα και ἀφοῦ με μεγάλα ὀγκανίσματα διελάησε τὴν νίκη του, διηγεῖτο πολλὰ-πολλὰ χρόνια ἔς τοὺς ὀμοφύλους του τί ἐκόντεψε νὰ πάθῃ με τὴν ἀστοχη συντροφιά που διάλεξε.
ΝΟΥΤΑΣ ΒΛΑΤΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὴ διακρίνων οὐδένα, φωνάζων ἐπιπερισσότερον ὁ παρᾶρρων ἐξακολουθεῖ παρατηρῶν και συνοδεύων τὰς φράσεις του με κινήματα ἀλλόκοτα.

— Αἷμα! Ἡλίμνη αὐτὴ εἶναι κόκκινη ἀπὸ αἷμα! Αἷμα! Αἷμα ἀνθρώπων και ζῶων!... Τὰ βουνὰ αὐτὰ εἶναι εἰς κύκλος θανάτου, ὅπου ἡ δυστυχία βασιλεύει και ὅπου ὁ φόνος εἶναι νόμος. Πιτοῦν τὰ πτηνὰ, τὰ ἀπαισία πτηνὰ, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἔνυχας και ῥάμφος οἰδηρῶ, τὰ πτηνὰ τοῦ θανάτου, τὰ ἔποια τρέφονται με σάρκας ἀνθρώπων, τὰ πτηνὰ τὰ ὅποια ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸ νερὸ που ἔποτισθη με αἷμα... Φρίκη! Φρίκη!

Και ὁ τρελλὸς σαρώνει με κίνημα λύσσης σκιάν τὴν ὅποιαν βλέπει. Αἰφνης ὁμως ἡ φυσιογνωμία του φωτίζεται ἀπὸ παράδοξον μειδιάμα.

— Ἄ! Ἄ! Ἰδοὺ ὁ υἱὸς τῶν Θεῶν, ὁ Μέγας Νικητής. ὁ Κύριος τῆς Δυναμείως, ὁ Βασιλεὺς τῆς Δικαιοσύνης....

Κατέρχεται ἀπὸ τὸ βουνὸ και θὰ τοῦε σαρώσῃ. Πόλεμος! Πόλεμος! Σκοτώστε τὰ ἄτιμα πουλιὰ που καταστρέφουν τὴν Στυμφαλίαν!... Ἐνα βέλος... Ἐνα ἄλλο βέλος... ἀκόμη ἕνα... ἀκόμη ἕνα... ὅλα περὶ χαινοῦν... Γιάσου Γέρω-Βάρβα Ἡρακλῆ.

— Πόλεμος! Πόλεμος! Νὰ τὰ πουλιὰ τῆς Στυμφαλίας ἐρχονται. Ρυθθῆτε ἐπάνω τους, ἐσεῖς παιδιὰ τῶν Λακεδαιμονίων.

Μία σύγχυσις ἐπακολουθεῖ, εἰς συνωστισμὸς φοικώδης ἐπέρχεται. Οἱ ἐξήκοντα ἄνδρες συνωθῶνται θέλοντες νὰ ἴδωσι και νὰ ἀκούσωσιν. Ὁ Καψάλης ὀθειται ἀπὸ κάποιον δυνατὰ, δρᾶττεται ἀπὸ τὸν στύλον τοῦ στεγασματος, διὰ νὰ μὴ πέσι, ἀλλὰ τὸ στεγασμα καταρρεῖ και καλύπτει τὸν Μάρκον, τὴν Μύρτω, τὸν Γάλλον, τὸν Γέρω-Βάρβα και περὶ τὰ δὲκα κολληκάρια. Μετὰ εἰς τὴν σύγχυσιν ἐκείνην ἀντῆγει εἰς πυροβολισμῶς. Ἀμέσως, ὡς ἀπάντησις εἰς ἀναμενόμενον σὺνθημα, μιά κραυγὴ θρηϊώδης ρίπτεται.

μία κραυγή πολέμου. Έξερχόμενοι από κρύπτας άοράτους πηδώντας από χανδακας, από μονοπάτια, οι Τούρκοι εμφανίζονται, με τα γιαταγάνια εις τας χείρας, ανερχόμενοι εις ύψοδύκοντα περίπου. Επωρληθέντες της συγκύσεως των Έλλήνων, περιέκωσαν τὸ πρόχειρον εκείνο στρατόπεδον και τότε επιπίπτου λυσσάντες.

Με μερικά πηδήματα έφθασαν τούς Έλληνας και αρχίζουν να κτυπούν με άγριότητα τὸν ανθρώπινον εκείνον όγκον, τὸν καταληφθέντα έν πλήρει άταξία. Επί κεφαλής, εις άξιωματικός, τούς οδηγεί, τούς εξερεθίζει.

— Θάνατος εις τούς γκισούρηδες! Άλλάχ! Άλλάχ! Εις τήν πρώτην σύγκρουσιν δέκα ή δωδεκα άνδρες Έλληνες κυλύονται κατά γής, φονευθέντες ή τραυματι-

σθέντες, άλλ' ή σύγκρουσις σταματά και επιπίπτουτες μετά λύσεως κατά των Τούρκων τούς έπισθοχωρούν. Υπό τήν έπήρειαν φρικώδους κρίσεως νεύρων και παροξυσμου υπερφυσικοϋ και παραλυρών ο Τσελλόγιαννης, με οφθαλμούς πεταγμένους έξω, με στόμα άφρίζον, ώρύεται ως λέων.

— Στα όρνια! Στα όρνια τα κακοποιά της Στουμαλίας θάνατος.

Και με μίαν σιδηράν ράβδον, ρίπτεται κατά των Μουσουλμάνων, στρέφων και κραδαίνων αυτήν παραφόρως.

Δύο ξηροί κρότοι ακούονται και δύο κρανία Τούρκων ανοίγουν σαν κολοκύθια, τρίτου θραύεται τὸ στήθος, και τετάρτου θραύεται τὸ πόδι.

Παρά τας ενθαρρυντικές παροτρύνσεις του άξιωματικοϋ των, μερικοί των Τούρκων τρέπονται εις φυγήν φοβισμένοι ως να εύρίσκοντο άπέναντι θηρίου. Ήδη εις έν της ακολουθίας του Μάρκου με τὸ σπαθί εις τὸ χέρι έρρίφθη επί των Μουσουλμάνων.

Η πάλη είναι φρικώδης. Ο Τούρκος άξιωματικός καταβάλλει τελευταίαν προσπάθειαν, ζητών να συνενώση τούς άνδρας του. Διατάσσει με φωνήν διακοπτομένην. Κραυγή λύσεως του άπαντά έκ μέρους του Μάρκου:

— Γιουσουφ Άγά!
Ο Ιωάννης όστις με τὸ σπαθί εις τὸ χέρι, υπερασπίζει τήν Μύρτω, τήν όποιαν έμάς Τούρκων ζητεί να απαγάγη, έγείρει τούς οφθαλμούς και ρίπτει κραυγήν έκπληξείως βαθείας

— Εκείνος!..
Ο Τούρκος τὸ ήκουσε. Έκπα εις γέλωτα και χαιρέτων με τὸ ανά χείρας έγχειρίδιον, φωνάζει γαλλιστί:

— Bon jour D' Alteros (Καλημέρα Δ' Άλτερός. Καλημέρα λοχαγέ μου!..

Τήν στιγμήν ταύτην ακριβώς ο Μάρκος δίκην ταύρου, με κεφαλήν προς τα εμπρός, ρίπτεται κατά του έχθρου του με τὸ γιαταγάνι εις τὸ χέρι. Ο Γιουσουφ στρέφεται με δειξιότητα και αποφεύγει κτύπημα επί του στήθους, άλλά τὸ γιαταγάνι του Μάρκου τὸ έσχ.σε τήν πλευράν. Καίτοι τραυματισθείς ο Άγάς έκκενώνει τὸ πιστόλι του πλαγίως κατά του αντιπάλου του. Ο Μάρκος πληγείς πίπτει βαρέως επί του εδάφους. Απελπιστική φωνή της Μύρτης άπαντά. Η νεκρά κόρη πιέζει τήν σκανδάλην του πιστολίου τὸ όποιον κρατεί και πυροβολεί κατά του Γιουσουφ. Ο Άγάς, φαίνεται ότι κλονίζεται, άλλά

Και ο τσελλός σαρώνει με κίνημα λύσεως σιάν την όποιαν βλέπει. Αίφνης όμως ή φουατογομία του φοιτίζεται από παράδοξον μειδίαμα.

κεντίσας τὸν ίππον του όπισθοχωρεί έν καλπασιμῶ εις μικράν απόστασιν διατάσσει τούς στρατιώτας του να συγκεντρωθώσιν. Οι Τούρκοι συγκεντρωθέντες επιτίθενται με μεγαλύτερον πείσμα.

— Θάρρος, παλληκάρια! φωνάζει εις Μανιάτης Άβάνης (1) καλούμενος. Θάρρος να τούς καταστρέψωμε τελείως!

— Ο Άβάνης! Ο Άβάνης!

Η λέξις επαναλαμβάνεται από τούς Τούρκους, οι όποιοι όπισθοχωρούν με ερίτην, άλλα ήκουσαν τὸ φοβερόν αυτό ένομα του τρομεροϋ τούτου μάχητος.

Ο Γιουσουφ Άγάς βλέπων ότι ή μάχη χάνεται δι' αυτόν συρίζει. Εις τὸ σύνθημα αυτό οι έπίγειοι αναπορμεινάντες ζωντανόι στρατιώται του τρέπονται εις άτακτον φυγήν αφήνοντας επί του πεδίου της μάχης τούς νεκρούς και τούς τραυματίας των και αφού έφθασαν τούς ίππους των τούς έποικούς είχαν κρυμμένους όπισθεν μερικῶν δένδρων ίππεύουν και δι-

ευθύνονται με καλπασμόν προς τὸ όρος, πριν σκεφθοϋν οι Έλληνές να τούς ναταδιώξουν.

ΕΛΛΑΣ! ΕΛΛΑΣ!

Αφού μετά την μάχην συνήλθον οι Έλληνες και εξηκρίδωσαν τα άποτελέσματα αυτής, έπέδσαν τας πληγείτων τραυματισθέντων έθαψαν τούς νεκρούς των και ανεχώρησαν.

(Έπειτα συνέχεται)

(1) Φονευθείς εις τινα μετά των Τούρκων μάχην ο Άβάνης δεν άφηκε κληρονόμους. Σήμερον σώζεται παρά τήν μικράν λίμνην (Λάκων) της Κίττας κτήμα τι του Άβάνη όνομαζόμενον Άβανιάτικον.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

Η έκκλησις ήτις μεταβάλλεται εις τρόμον, όταν ο ύπαλλη-

— 'Εν δνόματι του Νόμου σέρ Χάρου Κόντ Κόντακ σέ συλλαμβάνω.

λος ύψων τον πόδα και θέτων αυτών επί του ώμου του κυρίου της βαλίτσας, λέγει:

— 'Εν δνόματι του Νόμου, σέρ Χάρου Κόντ Κόντακ, σέ συλλαμβάνω.

— 'Εμέ;... 'Εμέ;...

— Σάς, Κύριε!...

— Λάθος κάμνετε...

— Λοιπόν, σέρ Χάρου Κόντ Κόντακ, δέν

αναγνωρίζετε εκείνον

τόν όποϊόν δις ήθελή-

σατε να δολοφονήσητε;

λέγει ο ύπαλληλος εξάγων την ψευδή προσωπίδα του.

— Άμα ειδεν ότι τó πίν έχάθη ο σέρ Χάρου Κόντ Κόντακ δι' άγώνος πρωτοφανούς εξαπλώνει κατά γης τέσσαρα αστυνομικά μπουλντάκ, μωλωπίζει—άλλα τέσσαρα και τρο-
παιούχος εξέρχεται τρέχων εκ του τμήματος.

— Έχομεν 59' 2" $\frac{9}{10}$ μέχρι της αναχωρήσεως του πλοίου, λέγει ο βασιλεύς συμβουλευόμενος τó ωρολόγιόν του.

— Άς πηγαίνωμεν εν τῷ μεταξύ εις τó ενοικιασθέν διαμέρισμα. Πρὸ τούτου όμως τηλεφωνήσατε εις τούς κατοίκους της Χοιροπόλεως ότι τά πάντα βαίνουν κατ' εὐγην και θα τελειώσουν άσχημα... δια τόν σέρ Χάρου Κόντ Κόντακ.

— Εν τῷ μεταξύ ο τελευταίος οδτος πηγαίνει με ταχέα βήματα προς τó ίδιον μέγαρον όπου τόν αναμένουν τά χρηματοκιβώτια με τόν θησαυρόν... περιστοιχιζόμενα από τόν Σέρλοκ και τούς ύπαλλήλους του, οτινες ματαίως προσελάθουν να ανοίξουν τά διπλο-
τριπλοκλειδωμένα χρηματοκιβώτια, διότι φεύ! τά κλειδιά ειχον χαθῆ και τά χρηματοκιβώτια δέν ήνοιγον

— μη λησμονείτε ότι εδρισκόμεθα εις εποχήν σύγχρονον— όπου, δια τά ανοίξεως ένα χρηματοκιβώτιον πρέπει να ειξεύ-
ρης τήν μυστικήν λέξιν με τήν όποιαν είναι κλειδωμένον, άλλως δέν ανοίγει.

Τό μεγαλεπήβολον όμως πνεύμα του Σέρλοκ ετέθη εις

Δέν αναγνωρίζετε εκείνον τόν όποϊόν δις ήθελήσατε να δολοφονήσητε;

Δι' άγώνος πρωτοφανούς εξαπλώνει κατά γης τέσσαρα αστυνομικά μπουλντάκ.

ένεργειαν και μετ' όλίγον ή διάτορος φωνή του ήκούσθη λέγουσα:

— 'Εντός 6' και 1" τó πολύ πρέπει να εδρισκωνται εδῶ τεσσαράκοντα έννεα και ήμισυ ζεύγη βοών, με κέρατα στερεά και μέτωπον άκόμη στερεώτερον. Όλα αυτά εις μίαν κίνησιν μου θα επιπέσουν κατά τών χρηματοκιβωτίων και θα τά... θρυμματίσουν!

Γελῆτε ε; Και όμως με όλον τó κωμικόν που ένέχουν αυτά τά λόγια, δέν πρέπει να σάς φαίνεται παράδοξον, διότι όταν μετ' όλίγον τά βόδια επέπεσαν κατά τών χα-

λυβδίνων κιβατιών, ο θη-

σαυρός ο περικλειόμενος

εις αυτά εξεχύθη ως άλ-

λος Πακτωλός και κατέ-

κλυσε τó δωμάτιον. Ο

χρυσός ετέθη άμέσως μέ-

σα εις σάκκους και άπε-

στάλλη κατ' εθθειαν εις

τούς ιδιοκτήτας του, τούς

κατοίκους δηλαδή της

Χοιροπόλεως.

Πολύ λοιπόν πριν πα-

ρέλθουν τά υπό του τετρα-

πόδος Σέρλοκ όρισθέντα

59' 2" $\frac{9}{10}$ ο κ. Πρώην

συνελαμβάνετο και ετίθετο εις ένα κλωβόν άκριτά στερεόν.

Όταν ο τετράπους Σέρλοκ Χόλμς επέστρεψεν εις τήν Χοιροπόλιν, περιττόν να σάς ειπω ότι τόν άπεθέωσαν.

Συρόμενος μίλλον ή περιπατών εν θριάμβῳ ήναγκάσθη να σφίγγη διαδοχικώς 1.259.999 χειράς και να διέλθη τας όδους της Χοιροπόλεως πατών επί τών άνθέων τά ό-
ποια αι Χοιροπολίτιδες και τά Χοιροπολιτίδια ερωπτον εις τούς πόδας του εκ τών εστολισμένων παραθύρων!

ΤΕΛΟΣ

EDOUARD ZIER

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΔΑΝ

Ο Λάζαρος Μάριος Κουγκουρδάν, του όποίου τās περιπέτειας θα περιγράψωμεν, εγεννήθη εν Μασσαλία τῆ 13 'Απριλίου 1771. Από μικρῆς ηλικίας εχηρημάτισε ναυτοπία. Όταν εμεγάλωσεν έγινε πλοίαρχος του τριτοσίου ή «Παναγία». Αι περιπέτειαι του ως πλοίαρχου είναι τóσον μεγάλαι, ώστε ταχέως απέκτησε φήμη ως ο περιπετυωδέστερος τών πλοίαρχων.

Ο ΓΟΡΙΑΛΑΣ

Ήτο ή 15 Αύγουστου 1825 εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Κατά τó απόγευμα άπεφάσισα να ανέλθω εις τήν Παναγίαν του Πολέμου δια να θαυμάσω από εκεί επάνω τó έξοχον θέαμα της Μασσαλίας.

— Ανέβαινα σιγά-σιγά όταν αίφνης ήκουσα οπι-
σθέν μου φωνάς.

Στρέφω και τι νομίζετε ότι βλέπω ένα άνοιχτό άμαξι να σύρεται από έξι λευκούς ίππους τούς ό-
ποίους ειχον στολίσει με κρίνα. Έμπρός ο άμαξη-
λάτης καθήμενος επί της θέσεως του και ένδεδυμέ-
νος σαν θεατρίνος εφερεν εις τήν μπουτονιέραν του ένα μπουκέτο παμμέγιστον από κρίνα. Δύο λακέδες επίσης κωμικώς ένδεδυμένοι εκάθηντο εις τó οπι-
σθεν μέρος της άμαξης φέροντες και αυτοί παρό-
μοιον μπουκέτο και κρατούντες εις τās χειράς των από μίαν λαμπάδα αναμμένην ίσην με τó ανά-
στημά των.

— Εξ ναύται εκράτουν τούς ίππους από τά ήνια, δέκα τέσσαρες δε άλλοι ναύται εφερον τήν άμαξαν

αυτήν στα χέρια με τὰ ξύλα τὰ ὀπίω, εἶχον περάσει κά-
τωθεν αὐτῆς.

Τὸ παραδοξότερον ὅμως ὄλων ἦτο ἡ ἐπιβίτης τῆς ἀμά-
ξης.

Ἦτο ἓνας ἄνθρωπος καμμιά πενήνταριά ἐτῶν κόκκινος
καὶ γυαλιστερός ὡς κατσαρόλα κουζίνας.

Ἐφόρει ρενδιγκότιαν μπλέ με χρυσὴ κουμπιὰ καὶ γιλέκο
κίτρινον με κεντημένα τριανταφυλλάκια ὅσον διὰ τὸν λαι-
μοδέτην του, αὐτὸς εἶχεν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρα-
νίου τόξου· τὸ καπέλλο του ἦτο ἓνα παμμέγιστον κλάκ
χρώματος στακτὶ ἕφους κατ' ἐλάχιστον ὄρον, ἐνὸς μετροῦ.
Καὶ αὐτὸς δὲ—ὅπως ὅλοι οἱ τῆς λοιπῆς συνοδείας—ἐκράτει,
μολονότι ἐγαντοφόρει, μίαν ἀναμμένην λαμπάδα.

Ἐγὼ ἐκπληκτὸς πρὸ τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου θεάματος
ἐστράφην τότεν βλακωδῶς πρὸς μίαν γυναῖκα ἰταμένην

Μία ἄμαξα τὴν ὁποίαν ἔφερον στὰ χέρια τέσσαρες ναῦται με ἐπιβάτας κρατου-
τας ἀνημμένως τεραστίως λαμπάδας ἀνήρχετο τὴν ὁδόν.

παρακλιέμενος μου, ὥστε αὐτὴ ἐννοήσασα τὴν ἀγωνίαν μου
μοῦ εἶπε :

— Δὲν γνωρίζετε τί εἶναι αὐτό;

— Μὰ τὴν πίτσι μου, πρώτην φορὰν βλέπω παρόμοιον
θεάμα.

— Εἶναι ὁ πλοίαρχος Μάριος Κουγκουρδάν, ὅστις με
τοὺς ναύτας του πραγματοποιεῖ κάποιον τάμα του εἰς τὴν
Παναγίαν τοῦ Πολέμου.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ
γνωρίζω ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἰδιότροπον αὐτὸν πλοίαρχον·
κάποιος με συνέτησε καὶ ἐγίναμε μετ' ὀλίγον φίλοι, λέγει
ὁ Εὐγένιος Μουτῶν.

Ἡ πρώτη ἐρώτησις ἦτο νὰ ἐρωτήσω τὸν φίλον μου τότεν
πλοίαρχον Κουγκουρδάν περὶ τῆς ἀμάξης με τὶς λαμπάδες
καὶ τὰ κρῖνα.

Ἡ 27η Μαΐου 1825 θὰ μοῦ μείνη ἀληθιμότητος μοῦ λέ-
γει ὁ Κουγκουρδάν.

«Ἐφορισκόμην εἰς τὸ Γκαμπόν⁽¹⁾ ὅπου εἶχα ὑπάγει διὰ νὰ
παραλάβω ἓνα φορτίον ἀπὸ διακώσιους μαύρους. Τοὺς εἶχα
μπασκαρεὶ καὶ δὲν ἐπερίμενα πλέον παρὰ τὸν ἄνεμον.

«Εἰς τὰς 27 λοιπὸν τοῦ μηνὸς εἶχα ἐξέλθει τοῦ πλοίου
μου διὰ νὰ περιπατήσω. Εἰς τὰς 5 ἡ ὥρα εὐρισκόμην εἰς
ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν εἰσοδὸν
ἐνὸς δάσους· ἡ ἕσπρη ἦτο τρομερὰ· αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου περιέ-
λουον τὴν γῆν μου ὡς χυτὸς σίδηρος.

Ἀφῆνης ἐκεῖ πλησίον εἶδα ἓνα ρυάκιον νὰ τρέχη· δὲν
ξεύρετε τί θὰ πῆ νὰ βλέπη κανεὶς νερὸ καὶ σκιάν, ὅταν ἔχη
65 βαθμοὺς εἰς τὴν γῆν· διευθύνομαι ἀμέσως πρὸς τὴν
κοίτην τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀφοῦ ἐφθασα, ἀκουμβῶ τὸ ὄπλον
μου κάτω, τὸ πιστόλι του, τὸν σάκκον μου καὶ κύντω εἰς
τὸ ποτάμι καὶ πίνω ἀπλήστως ἐφοῦσικωσα! Ἐπειτα κάθημαι
εἰς τὴν σκιάν ἐνὸς δένδρου καὶ ἀνάπτω ἓνα τσιμποῦκι.

Εἶχα τελειώσει τὸ κάπνισμά μου, ὅταν ἤκουσα ἐκεῖ

(1) Παράλιος πόλις τοῦ Γαλλικοῦ Κόγγου ἐν Ἀφρικῇ κειμένη ἀ-
κριβῶς ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ ΒΔ τῆς Βράτανδελ (ἴδε χάρτην σελ. 60).

πλησίον μου κρότον θραυομένον ξύλων· παρατήρησα καὶ
εἶδα εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ
δάσους ἓνα περὶφρον μαύρον, ὅστις ἀναμφιβόλως κατεγί-
τετο νὰ κατασκευάσῃ μίαν σχεδίαν. Ἀπὸ τὸ ἀνάστημα καὶ
τὴν ρώμην του ὑπελόγησα ὅτι θὰ ἐκέρδιζα 2.500 φράγκα,
ἐὰν τὸν ἐπώλουν.

Δὲν εἰζεύρω ἂν γνωρίζετε πῶς συλλαμβάνομεν τοὺς μαύ-
ρους. Μεταχειρίζομεθα τὸ λάσσο. Ὅλοι οἱ ναῦται μου
γνωρίζουν τὴν χρῆσίν του, ἀλλ' ἐγὼ κατέχω τὸ ρεκόρ. Εἰς
25 βημάτων ἀπόστασιν, ὁ μαύρος δὲν μοῦ φεύγει!

Ἐκόντοξα τὸ λάσσο ἐκρέματο εἰς τὸν ὄμιον μου· δὲν
εἶχα παρὰ νὰ πλησιάσω τὸν μαύρον. Ἐκαμα μίαν ἀρκετὰ
μεγάλην στροφὴν διὰ νὰ μὴ με κατὰτάλβῃ καὶ μόλις τὸν
ἐπλησίασα, ἐτύλιξα καλὰ τὸ λάσσο μου εἰς τὸ χέρι μου
καὶ τὸ ἔρριπα. Τὸ λάττον ἐπέτυχε καὶ τοῦ περιέβαλλε τοὺς

πόδας. Ὁ μαύρος ὅμως δὲν ἐφάνη ὅτι ἐταρά-
χθη, ἀλλὰ με ἠρεμίαν ἐστράφη πρὸς ἐμέ!

Παναγία μου, ἰ! Τί εἶχα κάμει· δὲν ἦτο
μαύρος, ἀλλὰ Γοργίλλας.

Ἀμέσως ἠσθάνθην τὸ σῶμα μου νὰ παγῶνῃ
καὶ κρῖον ἰδρωτῖα νὰ περιβάλλῃ τὸ μέτωπόν
μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πῖν ἦτο χαμένος δι'
ἐμέ καὶ ἐσύτησα τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ πύθηκος ὀρθίος εἰς ὀλίγων βημάτων ἀ-
πόστασιν με παρατήρηει βλοσυρῶς. Ἀνέπνεε ὡς
φυσερὸ σιδηροφυγοῦ ἀπὸ δὲ τὸ ἀνοικοκλειόμε-
νον στόμα του ἐπρόβαλλον τέσσαρες κατὰ-
λευκοὶ καὶ δξύτατοι δόντες οἱ ὁποῖοι με ἔ-
καμνον νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἐπιτροφῆς μου
εἰς τὸ πλοῖον μου.

«Δὲν γνωρίζω ἂν καταλαμβάνετε τὴν θέ-
σιν μου.

«Τὸ ἐν ἄκρον τοῦ λάσσου εἶχε περιβάλλει
τοὺς πόδας τοῦ πύθηκου ἐνῶ τὸ ἄλλο εὐρίσκειτο
περιτυλιγμένον εἰς τὸν βραχιονά μου ὅπως ὡς

εἶπα· ἐδοκίμασα κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ ξετυλίξω, ἀλλ' ἐστάθη
ἀδύνατον.

Ἄ! εἶπα· νὰ τὸ κόψω με τὸ τσεκούρι καὶ με τὸ ἀριστερὸ
χέρι ζητῶ τὸ τσεκούρι μου, ἀλλ' ἡ ταραχὴ μου ἦτο τόση
ὥστε δὲν ἠμπεροῦσα νὰ τὸ εἶρω. Αὐτὸς δὲ ὁ διαβολοπίθη-

κος ἀνοίγει τοὺς πόδας του καὶ ἀφοῦ τὸ ἔκοψε ὡς κλω-
στή ἀπλώσε τὸ χέρι του καὶ ἐπαισε τὸ ἄκρον τοῦ λάσσου
καὶ ἤρριψε νὰ βαδίξῃ σύρων καὶ ἐμέ μαζύ του ὡς
σκυλάκι. (Ἐπετα συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΕΞΥΠΝΑΔΑ

Τρεις λιμοκοντόροι που έζοσαν όλο με κατεργαριά, μία μέρα συμφωνούν και πηγαίνουν σε ένα ξενοδοχείον να φάνε να πιούν και να γλεντήσουν, χωρίς να πληρώσουν πεντάρα. Άνεβαίνουν λοιπόν άπάνου στη σάλα και κάθονται όλοι, Μετ' όλίγον έρχεται ο ύπνρέτης και τους λέγει:

— Τι αγαπάτε, κύριοι;

— Φέρε μας καλούς μεζέδες, του λέγουν. Φέρε φαγά, φέρε... φέρε... φέρε...

Ο ύπνρέτης τους έφερε ό,τι ζητούσαν κι' εκείνοι γλεντούσαν. Άφου έφαγαν καλά, διά να μη πεινάσουν μήτε σε τρεις ήμέρες, ο ένας απ' αυτούς λέγει στο γκαρσόνι:

— Παληκάρι, τι χρωστούμε;

— 25 φράγκα μόνον, του είπε ο ύπνρέτης.

Τότε εκείνος κάνει πως θέλει να πληρώση, αλλά δεν τον άφννει ο άλλος, διότι θέλει δθθεν να πληρώση αυτός. Να και πετιέται ο τρίτος λέγων:

— Άφησε, φίλε μου, άφησε... εγώ θα πληρώσω...

Τότε άρχισε μεταξύ τους φιλονεικία

— Έγώ θα πληρώσω!!..

— Έσύ δεν θα πληρώσης... εγώ...

Τέλος ο ένας απ' αυτούς πετιέται και λέγει:

— Καθώς βλέπω έμεις από τό φιλότιμο, θα μαλώσωμε και θα πάμε φυλακή. Μόνον να δώσωμε τα μάτια του παιδιού με ένα μαντήλι και όποιον πιάσει, εκείνος να πληρώση. Το δέχεσθε;

— Μάλιστα, είπαν οι άλλοι, να πληρώση εκείνος που είναι τυχερό του και έτσι δεν χαλά κανενός τό χατήρι.

Τότε λέγει ο ένας απ' αυτούς στο γκαρσόνι, αν δέχεται, θα τό δώσουν δε και δώρον. Το παιδί έδέχθη, διότι θα έπερνε δώρον.

Άφου τούδεσαν τα μάτια, έβαλαν δλύγυρά του καρέκλες και τραπέζια διά να μη πίσση κανένα και σιγά-σιγά κατεβαίνουν και φεύγουν, τό δε γκαρσόνι άρχισε να τρέχη απ' έδω για να πίσση κανένα, πρώω μιά καρέκλα κάτω, τρέχει απ' εκεί, πρώω ένα τραπέζι κάτω και σπάζει, τρέχει απ' άλλου τό ίδια και έτσι όλο έσπαζε καρέκλες και τραπέζια και γινότανε μεγάλη ταραχή. Ο νοικοκύρης, που ήτο κάτω στον πάγκο, σαν άκουσε την ταραχή, ανεβαίνει επάνω να τδη τί τρέχει, αλλά τί βλέπει τραπέζια καρέκλες σπασμένα σχεδόν όλα και τον ύπνρέτη δεμένα τα μάτια του με τό μαντήλι. Εκπληκτος τότε ο νοικοκύρης του λέει:

— Μωρέ Γιώργη, έτρελλάθηκες; τί χάλια είν' αυτά;

Σαν άκουσε φωνή τό γκαρσόνι, τρέχει εκεί και πιάνει τον άφέντικό του και λέγει.

— Ά! σ' έπιασα. Έσύ θα πληρώσης; να μου δώσης και τό δώρον μου...

Έννοείται ότι του έδωκε ως δώρον τα παπούτσια στο χέρι.

Γιάννης Λίφανος

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Άξέχαστα, άλησμόνητα και περασμένα χρόνια, όπου πετάτε γρήγορα, γοργά σαν χελιδόνια, που σβένεστε σαν τό κερί κι' αναλαμπές πετάτε και δεν ξαναγυρίζετε, που φεύγετε; που πάτε;

Δέν θα ξαναγυρίσετε, εύτυχισμένα χρόνια;

Δέν θα ξανάρθη ή άνοιξιά και σεΐς σαν χελιδόνια δεν θα μου ξαναφέρετε τό μήνυμα και πάλι ότι άνοιξ' ή άμυγδαλιά κι' δτ' έφτάσε άνοιξη άλλη;

Όχι, δεν θα ξανάρθετε, εύλογημένα χρόνια...

Μά, κι' αν γερωσω, κι' αν γινώ γέρος παππούς μ' έγγόνια και αν τα μαυρά μου μαλλιά σκεπάσουν άσπρα χιόνια άκόμα θα θυμούμαι έσας, εύλογημένα χρόνια...

Έν Δαυρείω

Ευάγγελος Γ. Ιωάννου

ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ο Κολοκοτρώνης πολλάκις, ως μου έλεγεν ο μακαρίτης ο παππούλης μου, συνήθειζε να λέγη εις τους στρατιώτας του διάφορους μύθους. Είς έε αυτών είναι και ο έξής. «Ένας Σουλτάνος ήθέλησε να περιγηθή τό βασιλείον του διά να μάθη τά ήθη των κατοίκων. Οι αύλικοί ήναντιούντο εις την άπόφασιν ταύτην λέγοντες. ότι ο Σουλτάνος ήτο άμαθος εις τας κακουχίας. Είς γέρων Τούρκος είπε τότε εις αυτόν: Υπάρχει τρόπος να μάθης, Μεγαλειότατε, τα ήθη των ύπνκων σου χωρίς να ταξειδέσης: διάταξε να σου φτιάσουν τσαντήρια των έποίων τα ύλικά να είναι από τον τόπον που θέλεις να μάθης τα ήθη των κατοίκων και εκεί να κοιμηθής και θα τδης άνεира τα όποια θα έξηγοών τό ποιόν των κατοίκων. Τούτο και έγένετο. Διοίπόν, όταν έκοιμήθη εις τό τσαντήρι της Ρούμελης είδε πόλεμους στον ύπνο του, εις της Άνατολής έκοιμήθη σαν άρνί, εις της Αιγύπτου είδε τον Νεΐλον πλημμυρίζοντα θησαυρούς, εις του Μορηά είδε τρεις χιλιάδες... διαδόλους με δαυλους άναμμένους να κάμουν ταραχή άνυπόφορη.

II. Σταβάς

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΙΣΜΟΣ

Ο κ. Έυθυμόπουλος έμιλών μετά φίλου του έλεγε.

— Τί κρίμα, καυμένη Γεώργο, να μη γεννηθώ εις την Ιταλίαν;

— Διαιτί;

— Θα μιλούσα τόρα δύο γλώσσες σαν νερό. Την Έλληνικήν που ξεύρω και την Ιταλικήν... Μίγας Ναπολιών

ΕΥΦΥΪΑ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ένα παιδάκι μπαίνει εις ένα παντοπωλείον και έρωτά τον παντοπωλήν.

— Πόσο κοστίζει μία όκά καφές;

— Τέσσαρες και σαράντα, παιδί μου.

— Και μία όκά ζάχαρι;

— Μία και όγδόντα.

— Πόσες δραχμές θέλεις για τρεις όκάδες καφέ και τρεις όκάδες ζάχαρι;

— Δέκα όκτώ και έξηντα.

— Και αν σου δώσω είκοσι δραχ. πόσο θα μου δώσης ρέστα;

— Μία και σαράντα.

— Με συγχωρείς, μου κάνεις τή χάρι να μου τα γράψης όλα αυτά σ' ένα χαρτάκι;

— Μπράβο, παιδί μου. Πάρτο.

Τό παιδίον διπλώνει τό χαρτί και λέγει.

— Σας εύχαριστώ, κύριε, επειδή μου έλύσατε τό πρόβλημα, που μου έβαλε ο δάσκαλός μου. Δάφνης Στέφανος

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η μικρά Κική λέγει εις την έσπερινήν προσευχήν της:

— Άχ! Θεέ μου! να ξεχνούσε αύριο ή μαμιά μου τα κλειδιά του μπουφέ!...

Κοκός: — Μαμιά, δεν είπες, ότι δεν θέλεις να κάπνίζουν 'ς τό σαλόνι;

Μητέρα, (έμφαντικώς) — Βεβαίως... και ήθελα να μάθω ποιος είναι αυτός ο Κύριος.

Κοκός: — Τό τζάκι, μαμιά. Δ. Άγγελακόπουλος

Είς τό φωτογραφείον.

Χωρική, (πρός τον φωτογράφο). — Θέλω να φωτογραφθώ με τα παιδιά μου, πόσο κοστίζει;

Φωτογράφος: — Έξ δρ. ή ντουζίνα.

Χωρική. — Μά! καλά, έμεις είμαστε μόνον πέντε!...

— Πώς ονομάζεται αυτή η εφημερίδα, μπαμπά; έρωτά ο μικρός Κωστάκης.
 — «Αστήρ», παιδί μου, άπαντά ούτος.
 — Την άφίνα, λέγει ο Κωστάκης, αλλά πές μου, πώς ονομάζεται!

Ο πατέρας του Αντωνάκη εισέρχεται εις τὸ δωμάτιόν του και τὸν εὐρίσκει ἐξηπλωμένον, ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην του, ἐνῶ ἡ ὥρα εἶναι ὀκτώ π. μ.
 — Κοιμάσαι, ἀκόμη ὄκνηρέ; Ἐλα σήκω! ὁ ἥλιος ἔχει ἀνατελεῖν ἔδω και 2 ὥρες!
 — Καί, μπαμπά, ἐγὼ, μπαμπά, ἀν ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος πρὶν ἐξημερώσῃ; ἀπαντᾷ ὁ ὄκνηρος Ἀντωνάκης.

Ξενοφῶν Ἀθηναῖος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἴδε λύσεις εἰς σελ. 144)

1) Τὸ πρῶτον εἶναι γράμμα, κρῖον καὶ ψυχρὸν τὸ τέλος. Τὸ ὄλον ἀν κερδίσης, τί εὐτυχία, τί χαρὰ καὶ τί γέλωσι!
 P. de Nόγιας

2) Μαγικὴ εἰκὼν ἀνεὺ εἰκόνοσ.
 Διλιχα, φέρε τὸ μπρίκι νά ψήσωμε γιὰ τὴν κυρίαν αὐτὸ τοῦ σοῦ εἶπα.
 Τὶ τῆς εἶπε;
 Εἰάγ. Γ. Ἰωάννου

3) Πρόβλημα
 Ἐπτά ἐπὶ ἑπτὰ πόσα κάμνουν;
 Χρ. Κωνσταντίνου

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε εἰς τὴν σελ. 111)

Γόλης

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ Οἱ Ἀθηναῖοι Στ. Μπουντούρης, Πίπης Παπαδάμη, Γιάννης Λίφανος, Π. Ζάχος, Παυλὲν Παπαγιωργίου, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Πίπης Παπαδημητρίου, Κ. Βάκουλης, Χρ. Γρηγορόπουλος, Ἀθ. Μοόντριχας, Γουθεῖου Π. Καλχανδῆς, Β. Μονεμβασιτῆς, Εὐφημία Μουτζουρίδου, Ἀγγ. Σταθόπουλος, Σ. Κουτσολιάς, Παῦλος Χαρτοκόλλης, Γ. Κουλεντιανός, Πύργου: Ἰωάννα Ἀνδριανοπούλου, Τριπόλεως: Μέγας Ναπολέων, Σάμης: Μαρία Παγιατάκη, Ζαχαζικίου: Ξενητυμένο Ἑλληνόπουλο, Πειραιῶς: Εὐσ. Στάθης, Π. Παπαμιχαήλ, Νέου Φαλήρου: Χρ. Ζαχαριάδης, Αὐαρίου: Ἰάσων Ἀργυρόπουλος, Χρ. Ἰωάννου, Ἀν. Παντελής, Ἀντ. Δρούγκας, Ἰάσων Καραμήτσας, Ἐλ. Μαστρογιάννης, Λάουρος Τσιρμπίνης, Κων. Κατσούλης, Γ. Λουμπόπουλος, Δημ. Παπαλιᾶς, Ἀθηνᾶ Καραγιώργου, Ἀνδρ. Γεννηματῆ, Λουίζα Δανουκάρη, Μαρίκα Βάρκα, Ἄννα Β. Χαχάλη, Γεωρ. Βουτινᾶ, Νικολέττα Π. Βλάχου, Χρυσούλα Μαυροματῆ, Μαργαρώ Εὐγενικοῦ, Σωτηρία Τσαβούλη, Ζαρερία Ἀλεξανδράκη, Αἰκατερίνη Ἀργυροῦ, Χρυσὴ Νυχᾶ, Μίλιος Δερμάτης, Παν. Σακελλάριου, Ἰ. Μπόκαρης, Ν. Καρακαλάς, Ἀλέξ. Ἐμμ. Θεοχάρης, Ἀντώνιος Παυλόπουλος, Π. Ρόμπος, Μιχαὴλ Κυταριόλος, Γ. Ζερβάκης (Πλάκας).

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Γ. Ζερβάκης (Ἀγγλικὴν δι' Εἰκόνων, χρυσόδετον) Μ. Κυταριόλος (τοῖμιμον συνδρομὴν «Παιδικῷ Ἀστέρῳ») Σ. Κουτσολιάς (Μελανοδέτον) Ἰωάννα Ἀνδριανοπούλου (ἐν τεύχος τοῦ «Καλλιτέχνου») Κ. Βάκουλης (Ἀμερικανικὸν Κοנדυλοφόρον).

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 14ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε εἰς τὴν σελ. 112)

- 1) Ἀστήρ—Ἄρτης
- 2) Ἄμπελος, κλίμα, οἶνος
- 3) Ἐλαφος (Ελα-φῶς)

ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ Οἱ Ἀθηναῖοι: Κ. Βάκουλης, Φ. Σταυρίδης, Γουθεῖου: Κατίνα Κακαλέτρη, Γ. Ν. Οἰκονόμου, Γρ. Λιούνης, Β. Μονεμβασιτῆς, Εὐφημία Μουτζουρίδου, Γ. Καλαματιανός, Θ. Θωμάκος, Ν. Σταθόπουλος, Σ. Κουτσολιάς, Παῦλος Χαρτοκόλλης, Γ. Κουλεντιανός, Γ. Ζαφειράκος, Ἀρεσόλεως: Νέαρχος Μαρτάκος, Ἀν. Τσαούτος, Π. Λουκάκος, Κ. Σιφραῖος Φ. Πετροπούλας, Μαυροειδῆς Στεφανᾶκος, Πύργου: Φλοῖστος, Ἰωάννα Ἀνδριανοπούλου, Τάκης Βασιλειάδης, Ν. Παπαμιχαλόπουλος, Τριπόλεως: Πέτρος Βενετσανάκος, Μέγας Βασιλεὺς, Μέγας Ναπολέων, Βόλου: Κ. Ἀγάλλος, Ἀλ. Παναγιωτόπουλος, Ἄνω Μεριᾶς: Γεωρ. Σ. Ποταμιᾶνος, Πειραιῶς: Εὐστάθ. Στάθης, Αὐαρίου: Μάσκος καὶ Μαρίκα Βενιέρη, Γαβριέλλα Ἀργυροπούλου, Εὐάγγελος Ἰωάννου, Π. Ν. Γόμπος, Π. Καφοκέφαλος, Βασιλικὴ Τσάμη, Κοῦλα Τουρμπίνη, Μαρία Παυλοπούλου, Μαργαρώ Εὐγενικοῦ, Ἄννα Β. Χαχάλη, Αἰμιλία Τζαβούλη, Νικολέττα Βλάχου, Ἄννα Μ. Βάρκα, Ἀντωνία Παπαλιᾶ, Ζαρερία Ἀλεξανδράκη, Ἀντωνία Βουτινᾶ, Λουίζα Δανουκάρη, Χρυσούλα Γεννηματῆ, Ἀ. Δ. Λουμπόπουλος, Ἐλένη καὶ Ἀγγελικὴ Δ. Καραγιώργου, Στέλιος Ν. Κυταριόλος, Κ. Κατσούλης, Ἐλευθ. Μαστρογιάννης, Ἰ. Παντελής, Σταῦρος Π. Νυχᾶς, Ἰάσων Καραμήτσας, Νικήτας Κ. Δρούγκας, Ἀνάργυρος Σακελλάριου, Ἰ. Μπόκαρης, Ν. Ε. Καρακαλάς, Μίλιος Δερμάτης, Ζαχαζικίου: Β. Καραπατῆς.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Νέαρχος Μαρτάκος (Ἀγγλικὴν δι' Εἰκόνων, χρυσόδετον) Μαργαρώ Εὐγενικοῦ (ἐν μελανοδέτον μετ' ἄλλων με δύο δοχτα).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ Οἱ Ἀθηναῖοι: Στ. Μπουντούρης, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Χρ. Γρηγορόπουλος, Ν. Κομνηνός, (Ριζαρίτης), Γιάννης Λίφανος, Π. Ζάχος, Ἀθ. Μοόντριχας, Πειραιῶς: Δημοσθ. Δεδίτης, Β. Μαμουνάς, Ματίνα Στρατήγη, Κάμπου (Ἀθῆνας): Γ. Μητσέας, Κ. Γ. Γεωργουλέας, Γουθεῖου: Π. Καλχανδῆς, Ἀσιτεὺς Κορίνθου: Ν. Δημητρακόπουλος, Τριπόλεως: Εὐάγ. Μαλιάρης, Μιχ. Ζαφειρόπουλος, Γ. Ἀδαμόπουλος, Σάμης: Μαρία Παγιατάκη, Πατρῶν: Τούλα Παπαχρονοπούλου, Ἄνω Μεριᾶς: Γεωρ. Ε. Ποταμιᾶνος, Ζαχαζικίου: Ξενητυμένο Ἑλληνόπουλο, Μυκόνου: Κατίνα Ἀνδρονίκου, Νέου Φαλήρου: Χρ. Ζαχαριάδης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Γ. Ἀδαμόπουλος (τοῖμιμον συνδρομὴν «Παιδικῷ Ἀστέρῳ») Χρ. Γρηγορόπουλος (ἐν τεύχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ Οἱ Ἀθηναῖοι: Γ. Χαριτάκης, Αὐαρίου: Γ. Σοφόκος, Πειραιῶς: Γ. Μληξιώτης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Γ. Μληξιώτης (ἐν Ἀμερικανικὸν Κοנדυλοφόρον).

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ, ἐκδίδεται ἀνελλιπῶς κατὰ μῆνα ἀπὸ τριετίας. Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀρίστα Ἑλληνικὰ περιοδικὰ, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ Ἑὐρωπαϊκὸς τύπος ἐγραφε ἐν φήμῳ. Διακρίνεται καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἐκλεκτὴν ὄλην του καὶ τὰς πολυχρόμους εἰκόνας του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ «Ἀνέκδοτα» τοῦ Παπαδιαμάντη, τὰ ὁποία μόνον αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νά δημοσιεύῃ. Πρέπει ὅλοι νά διδέτε λ. 80 κατὰ μῆνα ἢ 8 δραχ. τὸ ἔτος νά τὸν ἀγοράζετε.

ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

(Ίδε λύσιν εις σελ. 144)

Ακριβά μου Ανήμια,

Αυτή είναι η δευτέρα μαγική εικών, την οποίαν μου έφεραν ο ζωγράφος και την οποίαν σάς παρακαλώ να μου εξηγήσετε. Αποτελείται και αυτή, καθώς μου είπε, από τρία διάφορα δημόσια κτίρια τών Αθηνών. Από ποία; Αυτό θα μού το εύρετε σίτις.

Να παρατηρήσετε κατόπιν με προσοχήν τα προπόλαια της. Έχουν και αυτά εξ κολόνες, αλλά μού φαίνεται ότι αυτά είναι διαφορετικά. Αυτά σάς τα λέγω, διότι καθώς εκατάλαβα, αυτός ο ζωγράφος θα μ'α: ζητήσει αργότερα να του είπωμεν και άλλα πράγματα για τίς κολόνες αυτές και πρέπει να είσθε παρεσκευασμένα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ημπορείτε να στέλλετε εντός του αυτού φακέλλου λύσεις όσοι θέλετε, μικρέ άνεψίε μου Μ. Ζαφειρόπουλε. Εγώ επιθυμώ να τας λαμβάνω. Αν θα τας στέλλετε ένας-ένας ή δέκα μαζί δεν μ' ενδιαφέρει.

Έλαβον μίαν ώραιαν Πνευματικήν σου Άσκησιν Π. Λεωτσάκο, και τας ιδικά σας τρεις Άσπασία Δανίκα, αλλά διατι δεν κάμνετε δέκα να τας στείλετε μέχρι της 30 Ιουνίου δια να λάβετε μέρος εις τον διαγωνισμόν, ως α γράφει το προηγούμενον φύλλον.

Ευχαριστώ δια το ενδιαφέρον σου μικρέ μου Μ. Πασχό-

πουλε. Όπου δήποτε και αν υπάγης ο Παιδικός Άστήρ θα σ' εύρισκε, αρκεί να μού γράψης την διεύθυνσιν σου. Ο Παιδικός Άστήρ πηγαίνει εις όλον τον κόσμον: Καρπούμ, Γιόχανεσβούργ, Καπταούμ, (Άφρική), Σύδνεϋ, Πέρθη, (Άυστραλία), Καλκούτα, Τόκιο, Βλαδιβοστόκ, (Άσία), Ν. Υόρκη, Σικάγον, Λούελ, (Άμερική) κλπ.

Διατι δεν περιμένεις να κερδίσης, Μεγάλε Ναπολέων; Διότι ίσως εκέρδισης; Μήπως έχουν κερδίσει ολίγοι δις; Άρκει να σ' εύνησχη ο κληρος. Τα δελτάτια ταυτα δεν πωλούνται ολιγώτερον τών 5 λεπτών οσαδήποτε και αν παραγγελώσιν

είναι η ποιότης των καλών.

Αι μαγικά εικόνες μου δεν είναι δισκόλοι, Υποκόμη της Βραζελώνης, πρέπει όμως να προσέχετε πολύ και να έρωτάτε τον διδάσκαλον σας ή τον πατέρα σας δι' ό,τι σεις δεν έννοείτε, διότι αυτά έχουν μεγάλον διδακτικόν σκοπό. δεν τας μεταχειρίζομαι μόνον για παιγνίδι σας. Αυτάς του εύρίσκετε

εις δυσκόλους, άλλοι τας έχουν, δια τίποτε εεύρετε διατι; διότι έπήραν τον τρόπον της εργασίας; άμα και σεις τον μάθετε θα τας εύρίσκετε άμείσως.

Έλαβον Πνευματικας Άσκήσεις δια τον β' Διαγωνισμόν της 30 Ιουνίου από τα εξής άνήμια μου: Γιάννην Λίφανον (10), Σπ. Μπληζιώτην (10), Γ. Μπληζιώτην (10), Σσηνητεμένο Έλληνόπουλο (10), τας οποίας και έφύλαξα.

Έγκρίνονται τα ψευδώνυμα: Υπόκομης της Βραζελώνης (Γ. Μ.)

Έγκρίνονται: Έξοπνάδα Γιάννη Λίφανου, Ο Κάβουρας Μεγάλου Ναπολέοντος, Άνέκδοτον Έρρίκου Δ' Ν. Λουμάκου, Μύθα: Κολοκοτρώνη, Διακομείς των καλών, ο Μίσηφ ήπασιστής, Π. Σαθά, Η Μανά, διγγήμια Άσπασίας Δανίκα Φοιτηρίας. Άθγια τών Παιδιών Μεγάλου Ναπολέοντος, Γ. Αβάρη, Σσηνητεμένου Έλληνόπουλου.

Άπορρίκτονται: Προθύμος Ιατρός, ακατάλληλον, τα Νύμια, ποίημα μετρώτατον, Ο Τάνης και το Φεγγάρι, πολύ άπλουδ, Σέβρεις, καλή ή ήδία άλλ' ακαλαίσθητος ή έκφρασις, Σε ποτάμι, ποίημα ακατάλληλον δια τον Π. Άστέρα.

Σας απάλαμαι ή θεία σας Καλή.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Έκαστον λεωτά 5

23 είδη Αρχαιολογικά Άθηνών γλυανσέ άριστης τέχνης ήτοι: άποψεις Άθηνών, 3 άποψεις Ακροπόλεως, 2 Σταδίου, Παρθενών, Έρέχθειον, Προπόλαια, Ναός Άπτέρου Νίκης, Στύλοι Όλυμπίου Διός, Πύλη Άδριανού, Μνημείον Δουκράτους, Ναός Διόδου, Θεατρον Διονύσου, Έφρηβος Αντικηθύρων, Αγία Τριάς, Θεαείον, Πανεπιστήμιον, Βιβλιοθήκη, Ακαδημία, Μουσείον, Πολυτεχνείον, Ανάκτορα.

36 Μουσικά τεμάχια. Έκαστον δελτάριον περιέχει άυτοτελές μουσικόν τεμάχιον δια κλειδοκούμβalon, μανδολίνον κλπ. Χοροί: Συρτός, Κουρουνιώτικος, Καλαματιανός, Μαρουσιώτικος, Μενιδιάτικος, Τσάμικος, Πλακιώτικος, Κάτω στο Βάλτο, Βασιλική προστάζει, Μαύρο Γεμενί, ή Έλενίτσα, Στή μέση το Σπαθί μου, το Έιρηνάκι, Πόθος, Παράπανο, Θρήνος, του Δήμου, Ίδεώδες μου, Κούλα, 15 διάφορα Ευρωπαϊκά.

36 Διάφορα εκ του βίου τών Αθηνών. Γαλατάς, Γιαουρτάς, Καστανάς, Κατοικιάς, κλπ.

500 Διάφορα είδη 10 λεωτα
1500 " " 15 λεωτα

ΔΗΛΩΣΙΣ

Άγχιπερωσποι μας, εις τους δρομηταί και να παραδίθητε τας λύσεις σας και την μετα του «Παιδικού Άστέρα» άλληλογραφίαν, χωρις να πληρώνετε ταχυδρομικά είναι:

Έν ΝΑ ΓΠΑΙΩ ο βιβλιοπώλης κ. Χριστόπουλος, έν ΑΡΓΕΙ ο βιβλιοπώλης κ. Ανάρ. Τημελής, έν ΤΡΙΠΟΛΕΙ ο βιβλιοπώλης κ. Σταυρόπουλος, έν ΚΑΛΑΜΑΙΣ ο βιβλιοπώλης κ. Κ. Δυμπερόπουλος και έν ΑΡΕΟΠΟΛΕΙ ο κ. Γ. Ν. Ρεμπάκος.